

COLUMN

DOOR ADRI VAN DEN BERK

PAMPEREN

PAMPEREN, BETUTTELEN, IN DE WATTEN LEGGEN, VERWENNEN...

Als ik terugkijk op mijn jeugdtijd werd ik niet direct betutteld, maar wel behoorlijk verwend (pampers waren destijds nog niet uitgevonden:)). Die vertroeteling gaf niet altijd een garantie voor geluk. Dat wil ik graag illustreren met onderstaand liedje...

"Ik wil graag een **stepje** (trottinette) net zoals mijn grote broer! **Wie** kan me dat geven? (2x)
Eindelijk heb ik mijn stepje, nu ben ik weer blij, nu kan ik weer gelukkig leven...

Wat is er nou? Wat gebeurt er nou?
Het is alweer voorbij... **T was maar even..!**

Ik wil graag een **bromfiets** net zoals mijn vriend op school! **Wie** kan me dat geven? (2x)
Eindelijk heb ik mijn bromfiets, nu ben ik weer blij, nu kan ik weer gelukkig leven...

Wat is er nou? Wat gebeurt er nou?
Het is alweer voorbij... **T was maar even..!**

Ik wil graag een auto, als die man hier in de straat! **Wie** kan me dat geven?

Ik wil graag een **auto** die nog net iets sneller gaat! Wie kan me dat geven?
Eindelijk heb ik mijn auto, nu ben ik weer blij, nu kan ik weer gelukkig leven...

Wat is er nou? Wat gebeurt er nou?
Het is alweer voorbij. **T was maar even..!**

Ja, het meeste waarom ik vroeg of 'om zeurde' werd me gegeven. Behalve... het allerbelangrijkste. Dat kan je lezen in het slotcouplet van het liedje aan het eind van deze column... Maar lees eerst eventjes verder...

Ook op andere vlakken werd ik verwend... Mijn moeder zei altijd: "Omdat ik vroeger bij jullie, opa en oma altijd zeer vroeg thuis moest zijn (om 22.00 uur, zelfs toen ik reeds voor de wet getrouwd was) mogen jullie (mijn broer en ik) voortaan zo laat thuis komen als je maar wilt..."

Toen ik op een keer de sleutel van de voordeur was kwijtgeraakt, klom ik omstreeks 5.00 uur 's nachts omhoog om via de slaapkamer van mijn ouders in mijn bed te belanden. Mijn moeder werd wakker toen er plotse-ling een bekende 'inbreker' tegen haar bed botste. En ik zei: "Sorry mam!" Maar dat was voor haar geen enkel

probleem. Daarom dacht ik toen wij kinderen kregen: we gaan het heel anders doen. Wat strenger...

Uiteraard schoten wij ook te kort. Maar door genade zijn onze kinderen alle drie op de weg van de Heer. Ouders kunnen hun kinderen geen perfecte opvoeding geven, maar velen doen hun uiterste best.

Toch is de toegeeflijkheid wat meer doorgeschoten. Het draait namelijk regelmatig om 'entertainment'. Men noemt dat de 'pretparkgeneratie'. Maar zo zit het echte leven niet in elkaar... Het ontbreken van grenzen en duidelijkheid zou het leven van kinderen aangenamer en gemakkelijker moeten maken, maar resulteert juist in angst en onzekerheid.

Toegeeflijke en te beschermende ouders proberen voortdurend de behoeften van hun kinderen te bevredigen. Maar daarmee helpen ze hen niet verder... Als kinderen geen teleurstellingen mogen meemaken en alleen maar een applausopvoeding krijgen, leren ze niet om tegenslagen te verwerken. Daardoor denken ze, dat ze niets aan zichzelf hoeven te verbeteren en zijn ze als een tropische vis die in koud, zout water terecht komt als ze in de samenleving verantwoordelijkheid moeten opnemen.

Weerbaarheid is nodig om staande te kunnen blijven in een maatschappij die het uiterste van je vergt, en je aan de kant zet als je niet succesrijk genoeg bent... Zelfvertrouwen en fierheid ontstaan als tegenslagen overwonnen worden. Kinderen kunnen niet uit zichzelf tot de juiste normen en waarden komen.

Ondanks de verwennerij hebben mijn ouders niet alle obstakels voor mij opgeruimd. Daar ben ik hen heel dankbaar voor! Dat gaf mij meer weerbaarheid, en wilskracht. Gelukkig kwam er voor het verwende, opstandige jongetje uit deze column nog een extra opvoedkundige dimensie bij... Door de beste vraag die hij kon stellen:

Ik wil graag die vrede waar ik eigenlijk naar zoek?
Wie kan me dat geven? (2x)
Jezus geeft je vrede dat gaat niet meer voorbij. Zonder Hem kun je niet leven. Wat is er nou? Wat hoor ik nou? Is dat ook voor mij?

Heer kom in mijn leven, ik wil voor U leven